

Templomok és gólyák

2009 szeptember 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párfát ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Menj el Rusztra, tanácsolta valamikor egyik barátom. Azóta a Fertő tó majd mindegyik településén jártam, de Rusztra csak az elmúlt hetekben jutottam el. Mivel igen kedves volt a fogadtatás, a napsütés is ajándék volt, amit láttam és fényképeztem, akár csodálatosnak is mondható, erre a napra jó szívvel emlékszem. Rusztot, amely a történelmi Magyarország szabad királyi városai közé tartozott, az oklevelek Ceel, Ceyl, Chel, Cyel/ Szil néven említik először 1317-ben. Ekkor adományozta a ruszti birtokot Károly Róbert Hédervári Dezsőnek, majd 1323-ban a Czirákiaknak. „E két család bírta a XIV. század folyamán. E század végén és a következő elején azonban a Héderváriaktól (akik úgy látszik, az egészséget megszerezték) előbb ideiglenesen, majd örök joggal a bazini Grófok kezére került. 1451-ben monyorókereki Elderbach Pertold és Szécsi Miklós kapták jogérvényes bírói ítélettel a bazini Grófok ellenében. Szüleik a XV. században sokat emlegetik.” 1479-ben különböző borkereskedelmi kiváltságokban részesült, majd 1524-ben piaci védelmet nyert a boreladásra. Ma is ebben élnek az itteni gazdák.

„1529-ben és 1532-ben a török pusztítás hatalmas károkat okozott. A városfalakat 1612–14 között megerősítették, ezek nagy része ma is megvan. 1681-ben I. Lipót császár szabad királyi várossá nyilvánította.”

A képen látható Halásztemplom valószínűleg ékszerdoboz: meghatódottan álltam és néztem a freskóit, hallgattam a templomgondnok magyarázatát. Nagyon megjegyeztem, amikor egy odatévedt osztrák házaspárnak elmagyarázta, hogy ez nem osztrák, hisz ahol állnak, az a történelmi Magyarország része volt, és ezt így kell számon tartani.

A templom neve egy legendát rejt. Eszerint „Nagy Lajos király lánya, Mária királynő egyszer Rusztra ment, és az út utolsó szakaszát csónakkal tette meg. Hirtelen azonban hatalmas vihar kerekedett. A királynő csónakját a ruszti halászok mentették meg a biztos pusztulástól. Mária királynő hálából kivittette a ruszti Pongrác-templomot, és hozzáépíttetett egy kápolnát. A templom neve a királynő segítségére siető halászokra, a kápolnáé pedig alapítójára emlékeztet.”

Hű kísérőnk és vendéglátónk, Wenzel Róbert osztrák borosgazda és -kereskedő mint cseregyerek tanult meg magyarul annak idején. Ő beszélt arról, hogy bár az útikönyvek tíz-tizenkétezer gólyáról (?) szólnak, a valóságban csupán harminc-harmincöt fészakolja található. Nem tudni, talán a hideg miatt, de az idén még nem érkezett meg egyetlen vándormadár sem, pedig itt volna az ideje.

Amikor elbúcsúztunk tőle, és az utcasarokról még visszafordultunk integetni, különös módon elmosolyodtunk, mert a szomszédos ház kéményén ott állt szárnyával „integetve” az első gólya, a tavasz biztos hírnöke. De ezzel még nem ért véget az élmények sora. Mert amikor hazaértem, egy nyugtalanító hír fogadott, amit egy óra múlva aztán egy lelkesítő telefonhívás követett: váratlanul megszületett második unokánk Szegeden. Akkor hát ide is megérkezett a gólya, a második.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló

